

O VIAȚĂ SPIRITUALĂ
RADICALĂ
O INTRODUCERE ÎN LUCRAREA ȘI TRĂIREA UNUI ÎNAINTE-MERGĂTOR

MIKE BICKLE
ÎMPREUNĂ CU BRIAN KIM

7 Commitments for Spiritual Growth: An Introduction to the Ministry and Lifestyle of a Forerunner

By Mike Bickle with Brian Kim

Publicată de Forerunner Publishing International House of Prayer
3535 E. Red Bridge Road

Kansas City, MO 64137

ihopkc.org

mikebickle.org

Copyright © 2009, 2015 by Forerunner Publishing

Second edition 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BICKLE, MIKE

O viață spirituală radicală / Mike Bickle și Brian Kim;

trad.: Gabi Giulușan. - Cihei: Soli Deo Gloria, 2015

ISBN 978-606-93650-5-2

Traducerea, tehnoredactarea și coperta: Gabi Giulușan

Ediția în limba română publicată cu permisiune, sub titlul:

O viață spirituală radicală: O introducere în lucrarea și trăirea unui înainte-mergător

Mike Bickle împreună cu Brian Kim

Copyright © Editura Soli Deo Gloria

Oradea, 2015

www.editurasolideogloria.ro

editura@solideogloria.ro

Tel. +40728878087

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, Noua traducere în limba română (NTR)

Copyright © 2006, 2010 by Biblica, Inc.®

Folosit cu permisiunea Biblica, Inc.®

Toate drepturile rezervate

Toate italicele din cadrul citatelor biblice reprezintă sublinierea autorului.

ISBN 978-606-93650-5-2

CUPRINS

Cuvânt-înainte de Lou Engle	5
NEVOIA ACESTUI CEAS AL ISTORIEI	9
ÎNAINTE-MERGĂTORI CARE PROCLAMĂ VENIREA LUI ISUS	25
ROAGĂ-TE ZILNIC <i>Stai în părtășie cu Dumnezeu în timp ce schimbi lumea prin declanșarea puterii Sale</i>	41
POSTEȘTE SĂPTĂMÂNAL <i>Așază-te în locul în care primești mai mult din Dumnezeu</i>	57
FĂ DREPTATE <i>Fii plin de râvnă pentru faptele bune care Îl înalță pe Isus</i>	71
DĂRUIEȘTE EXTRAVAGANT <i>Intră în bucuria experiențelor financiare supranaturale</i>	85
TRĂIEȘTE ÎN SFINȚENIE <i>Lasă-te fascinat și gustă plăcerea de a-L iubi pe Dumnezeu</i>	101
ÎNDRUMĂ CU DEDICARE <i>Ia inițiativa de a sluji altora</i>	115
VORBEȘTE CU ÎNDRĂZNEALĂ <i>Fii un martor credincios al adevărului</i>	131
PUTEREA HARULUI	145
BIBLIOGRAFIE	155

CUVÂNT-ÎNAINTE

Dumnezeu ne oferă astăzi o revelație extraordinară a harului. Biserica de pe întregul glob preamărește și sărbătorește lucrarea încheiată a lui Cristos. Satan, acuzatorul fraților, este într-un fel aruncat din cer, în timp ce noi înțelegem în mod colectiv unirea noastră cu Cristos și poziția noastră înaintea Lui, aceea de fii și fiice în dragoste. Sărbătoresc această revelație recunoscând în dreptul meu că am așa de mare nevoie de darul fără plată al neprihănirii. Pășesc având o conștiință curată, stând fără pată și fără zbârcitură înaintea Tatălui, în dragoste. Nu pot face nimic care să se adauge mântuirii sau să o desăvârșească. S-a sfârșit! Am fost eliberat pentru a trăi în libertate. Nebunia harului lui Dumnezeu m-a eliberat de sub legea păcatului și a morții. Astfel, eu nu mai am nicio obligație să o împlinesc. Aleluia!

În prima parte a Epistolei către romani Pavel trage cortina, descoperindu-ne această slavă a mântuirii, iar apoi, în Romani 12:1, el scoate la iveală traiectoria acestui har: „Prin urmare, vă îndemn fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi o închinare duhovnicească din partea voastră!” Harul dezlănțuie consacrarea. Harul împuternicește disciplina. În Epistola către Tit, Pavel ne demonstrează aceeași înțelegere a harului: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să renunțăm la lipsa de evlavie și la poftele lumești și să trăim în veacul de acum într-un mod cumpătat, drept și evlavios, în timp ce așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos” (Tit 2:11-13).

Descoperim că, pentru fiecare revelație de la Dumnezeu, tatăl minciunilor – diavolul – va declanșa o reacție care să o corupă. În zilele noastre îi văd pe mulți din Trupul lui Cristos care răspund acestui

mesaj, transformându-l în permisiunea de a trăi o viață ușuratică, frivolă și lejeră din punct de vedere moral. Sunt unii care spun că nu ar trebui să ne rugăm și să postim deoarece lucrarea s-a sfârșit. Frați și surori, vă asigur că această idee reprezintă o distorsionare a adevărului. Ne este clar din Epistola către Tit. Harul lui Dumnezeu și mărețea nădejde a reînțarcerii lui Cristos determină o viață de sărbătoare și disciplină. Mă bucur că în cartea *O viață spirituală radicală*, scrisă de prietenul meu, Mike Bickle, descoperim o îndreptare divină, plină de har, în contextul curentului actual. În această carte regăsim un tipar al ucenicului care va inaugura transformarea societății, străpungerea pe câmpul de misiune și o pregătire bine-venită pentru oamenii de pe glob nu doar pentru a răbda, ci și pentru a birui în contextul clătinărilor de care vom avea parte pe pământ înainte de reînțarcerea lui Cristos.

Ani la rând am predicat mesajul nazireatului lui Ioan Botezătorul. Consacrarea pentru nazireat a lui Ioan a început cu o întâlnire angelică marcantă și a continuat la nivel lăuntric prin dorința lui arzătoare de a se pune deoparte pentru Dumnezeu, din dragoste. În cadrul jurământului de nazireat, bărbatul sau femeia care dorea să se pună deoparte, din dragoste pentru Dumnezeu, trebuia să își ia trei angajamente:

1. Nu putea să bea vin și nu putea să mănânce din rodul viței. Ca nazireu, Ioan Botezătorul nu avea voie să bea vin (el fusese umplut cu Duhul Sfânt încă de la naștere). Cultura noastră produce o beție care nu are de-a face numai cu alcoolul, ci și cu excesul de TV, bombardamentul media, Internetul și dependența de tehnologie, precum și cu patima mistuitoare a sporturilor. Această cultură caută să neutralizeze tinerii de pe glob, pregătind astfel drumul mării înșelăciuni care va veni peste pământ.
2. Nazireul nu avea voie să își taie părul. Părul lung era un semn al consacrării și un simbol al tăriei nazireului în Dumnezeu. Cel consacrat nu încerca să vadă cât de mult își poate permite

sau cât de departe îl poartă libertatea personală. El striga către Dumnezeu cu o pasiune înflăcărată. Îmi place cum este rezumată această trăire în versurile lui Misty Edwards: „Cât de departe îmi permiți să merg? Cât mă lași să mă abandonez în Tine?”

3. Nazireul din Vechiul Testament nu avea voie să atingă un cadavru. El era scutit de orice activitate care avea să ducă la moarte. Nu este vorba de legalism aici, ci despre iubire. Nazireul nu se putea dedica unui lucru care ar fi adus moarte în sufletul lui. El era un vas al puterii dătătoare de viață, nepătate și sfințite pentru Domnul.

Nu am predicat niciodată faptul că cei credincioși ar trebui să facă jurământul nazireatului din Vechiul Testament. Cred însă că în această imagine a nazireatului putem observa anumite adevăruri spirituale aplicabile credincioșilor nou-testamentari – oamenilor care Îl vor iubi pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul și tăria lor. De-a lungul anilor, mii de tineri și tinere au ascultat acest mesaj și au început să trăiască o viață născută din har, asemănându-se oarecum cu Ioan Botezătorul – o lumină aprinsă care lumina și un mare iubitor de Dumnezeu.

Acest lucru nu prea mai lasă loc altor pasiuni. Cred că cele șapte angajamente ale lui Mike ne oferă câteva mijloace ale harului lui Dumnezeu prin care putem exprima, în contextul Noului Testament, pasiunea nazireilor. Ani buni am strigat înaintea Domnului să mă facă o lumină aprinsă, care luminează. Într-o anumită măsură am urmat cele șapte angajamente prezentate în această carte. Pentru mine ele au fost mijloace pline de har prin care am păstrat un foc aprins în inima mea. Cred că o întreagă generație de nazirei și înainte-mergători vor fi insuflați cu pasiune și modelați în focul unei vieți de evlavie și disciplină, după cum este descris și în această carte.

Proorocul Daniel a fost, de asemenea, un nazireu, a cărui activitate se desfășura într-un context diferit. Prin consacrarea, postul și caracterul său, Daniel a zguduit prima împărăție a Babilonului,

demonstrând superioritatea Împărăției lui Dumnezeu față de împărățiile omenești. Daniel și viața lui disciplinată nu reprezintă o anomalie. El este prototipul unei generații a vremurilor din urmă, care va demonstra Împărăția lui Dumnezeu în fiecare sferă a societății, o generație ce va fi martoră a căderii ultimei împărății a Babilonului și care va vesti reîntoarcerea Împăratului ce va stăpâni peste popoarele pământului.

Cred că și Ioan Botezătorul este un prototip al tuturor celor care, în vremurile din urmă, vor face parte dintre propovăduitorii, mijlocitorii și închinătorii care vor pregăti pământul pentru reîntoarcerea lui Isus. Duhul Sfânt va stârni trăirea, puterea și revelația acestor două personaje în viața generației vremurilor din urmă. Vă invit să cooperăm cu El și să canalizăm acest har glorios al lui Dumnezeu, această libertate în Cristos, înspre o separare făcută din dragoste. Aceasta nu va produce numai bucuria binecuvântărilor Evangheliei, ci Îi va conferi lui Dumnezeu ceea ce El dorește – o Mireasă fără pată sau zbârcitură.

O misiune deosebită necesită o consacrare deosebită. Mulțumesc, Mike! Glasul tău este asemenea unei trâmbițe în această generație. Când cresc, vreau să fiu ca Mike Bickle!

Lou Engle
Pasadena, 2014

CAPITOLUL 1

NEVOIA ACESTUI CEAS AL ISTORIEI

Ca națiune, ne aflăm într-un punct de cotitură al istoriei. Duhul Sfânt Își vizitează cu putere poporul. În același timp, puterile întunericului se dezlănțuie împotriva structurii morale a națiunii noastre. În timp ce lumina strălucește cu putere tot mai mare, întunericul se adâncește tot mai mult. În acest ceas strategic al istoriei Duhul vorbește clar Bisericii, iar mulți credincioși răspund cuvintelor Sale. Vei fi tu oare unul dintre cei care Îi răspund din toată inima? Iți vei pune inima să spună „Da, Doamne”, înaintând cu orice preț?

O scurtă privire aruncată asupra titlurilor zilei ne descoperă urgența ceasului în care trăim. Pretutindeni pe pământ popoarele se zvârcolesc sub amenințarea dezastrelor naturale, a nelegiurii, a războaielor și a veștilor de război (Mt. 24:4-12). Multe națiuni occidentale tremură în fața islamului radical căutând o cădere de acord cu cerințele acestuia, în speranța unei coexistențe în „pace”, în timp ce islamul se îndreaptă spre dominarea mondială. Dincolo de umbra persistentă a islamului radical, sentimentul mondial predominant este unul de frică, necredință și suspiciune, în timp ce

pământul se cutremură sub greutatea păcatului omenirii (Is. 24:5-6). Această criză se adâncește în momentul în care privim dincolo de ceea ce se petrece sub fațada visului american, în timp ce stricăciunea păcatului își înfige colții tot mai adânc în mintea și inima multora.

Strânsoarea ca de șarpe a avortului continuă să stoarcă zilnic viața din 4000 de pânțece. Sacralitatea căsătoriei se află sub un asediu mai puternic decât oricând, amenințând să distrugă fundamentul moral al națiunii noastre. Sisteme educaționale întregi deschid calea acestui întuneric. Numărul de femei și copii traficați în văgăuna întunecată a industriei sexului crește la o cotă alarmantă. Imoralitatea sexuală, atât hetero, cât și homosexuală, atinge în națiunea noastră culmi extraordinare ale depravării. Din cauza accesului ușor la pornografie prin Internet și a hiper-sexualizării culturii noastre, așa cum este promovată de principalele canale media, o întreagă generație a fost atrasă într-o mocirlă care întinează atât trupul, cât și sufletul (1 Cor. 6:18). Și lista ar putea continua.

O mare criză se răspândește rapid în multe biserici din America. Un nou val de confuzie atrage mulți tineri spre înșelăciune – subtil, dar sistematic. Tineri sinceri, a căror inimă era altădată înflăcărată pentru Isus, sunt acum momiți în compromiterea unor adevăruri și a unor practici biblice fundamentale. Adevăratul pericol al acestui nou tip de „creștinism” este ascuns în spatele faptelor compasiunii și ale dreptății săvârșite de adepții acestuia. Totuși, ei nu admit că niciun volum de activitate în slujire nu poate „echilibra” compromisul scriptural și spiritual profund pe care îl îmbrățișează. Da, ei fac tot mai multe lucruri în numele dreptății și al compasiunii, dar tot mai puține în *Numele lui Isus* (Mc. 9:41). În numele toleranței, ei acceptă o teologie corectă din punct de vedere politic și umanist, care banalizează slava lui Isus. Căutând o formă de relevanță care tocește, de dragul aprobării din partea oamenilor, tăișul ascuțit al adevărului, multe lucrări în care sunt implicați tinerii adulți cad pradă acestei înșelăciuni. Nu este suficient să se menționeze Numele lui Isus, dacă se neagă adevăruri fundamentale despre Acesta. Teologia și spiritualitatea noastră, precum și lucrările făcute în contextul

compasiunii și al dreptății, trebuie să se reverse din *loialitatea noastră față de Isus și față de Cuvântul Lui*.

La începutul noului mileniu, o nouă „idee”, cunoscută sub numele de Biserica Emergentă, s-a cristalizat în creștinismul occidental. Intenția acesteia era păstrarea relevanței Bisericii pentru generația actuală. Chiar dacă în ultimii ani această denumire a început să se disipeze, discuția, care a început cu o agendă sinceră de a transforma creștinismul în ceva relevant, a condus mulțimi de tineri adulți pe o pantă periculoasă și riscantă a înșelăciunii și a ereziei. Autoritatea Scripturii a fost îndepărtată în numele relevanței, al toleranței, al includerii și nu este clar cu ce au fost înlocuite adevărurile fundamentale.

Preocupările inițiale față de aceste idei „emergente”, cum că ele s-ar îndepărta de credințele evanghelice istorice, au fost confirmate în ultimii ani, în timp ce această mișcare și-a schimbat focalizarea către sprijinirea redefinirii familiei tradiționale și a schimbării standardelor biblice pentru sexualitatea umană. Intenția includerii mai multor oameni în comunitatea de credincioși a sunat laudabil la început. Această „includere” însă s-a realizat aproape de fiecare dată cu prețul excluderii autorității Scripturii și a dreptei credințe creștine. Nu ne putem permite să pierdem din vedere ceea ce a spus Isus credincioșilor și anume că, în ceea ce privește viața în El, *poarta* este strâmtă și *calea* este îngustă și puțini o găsesc (Mt. 7:13-14). În timp ce anumite elemente ale Bisericii Emergente au reprezentat o chemare ajutoare la a iubi mai mult, Biserica Emergentă a devenit, în mare, doar un alt exemplu al conformării la acest veac. Din fericire, Dumnezeu ridică voci clare în Trupul lui Cristos, oameni de vârste diferite care demască înșelăciunile periculoase ale acestor credințe neortodoxe și nebiblice.

Națiunea noastră nu a avut niciodată un fundament atât de precar ca și astăzi. Întunericul spiritual ne asaltează clasele, căminele, sălile de judecată și dormitoare. Confuzia se revarsă atât de la amvoane, cât și din sălile Washingtonului. Este vremea ca vocea lipsită de compromis a credincioșilor să se audă clar în mijlocul unei

confuzii atât de mari. Da, este vremea să tragem o linie de demarcație și să luăm o atitudine curajoasă față de adevăr.

CE SPUNE SCRIPTURA DESPRE GENERAȚIA ÎN CARE SE REÎNTOARCE DOMNUL

Am convingerea că trăim într-un ceas deosebit de important pentru istorie. Cred că ne aflăm în perioada pe care Biblia o descrie ca fiind „începutul durerilor nașterii”, care precedă o vreme numită „Necazul cel Mare” (Mt. 24:4-8, 21). Biblia ne spune că în timpul Necazului cel Mare păcatul va *crește*, atingând cote inimaginabile și fără precedent în materie de crimă, vrăjitorie, imoralitate sexuală și hoție, manifestate pretutindeni pe pământ (Apoc. 9:21; 14:18).

Studiul părților din Biblie care au de-a face cu zilele dinaintea reîntoarcerii lui Isus, denumite în mod obișnuit vremurile din urmă (disciplină numită escatologie), este fie spiritualizat, fie ignorat sub pretextul că acele părți din Biblie sunt de neînțeles. Unii oameni sunt surprinși când află că în Biblie sunt peste 150 de capitole care vorbesc despre vremurile din urmă. Cele patru evanghelii au împreună 89 de capitole. Evangheliile consemnează lucrarea lui Isus care avea de-a face cu prima Sa venire, atunci când ne-a răscumpărat din păcatele noastre. Cele 150 de capitole despre vremurile din urmă ne descoperă lucrarea Sa în contextul celei de-a doua veniri, atunci când El va domni peste toate popoarele. Mulți dintre credincioși neglijează aceste 150 de capitole, fără a lua în seamă faptul că ele provin din aceeași Biblie, Îl descoperă pe același Isus și manifestă aceeași putere a Duhului precum cele patru evanghelii. Accesează www.mikebickle.org pentru o listă a celor 150 de capitole.

Deseori spun echipei mele că avem responsabilitatea, credincioși fiind, să înțelegem cele 150 de capitole din Biblie care au de-a face cu această perioadă. Aceste pasaje sunt menite a fi studiate și înțelese, iar, în timp ce le citim, noi ajungem să creștem în înțelegerea inimii lui Dumnezeu și a planurilor Sale pentru noi. Citind aceste capitole, descoperim că în vremurile din urmă un

stăpânitor mai nemilos și mai rău decât oricare altul în istorie se va ivi pe scena politică, după ce va consolida puterea mondială (Dan. 7; 2 Tes. 2; Apoc. 13). Acest bărbat, cunoscut sub titulatura de Anticrist, va purta război împotriva poporului lui Dumnezeu, determinând cea mai mare persecuție și apăsare din istoria Bisericii (Dan. 7:25; Apoc. 13:7). Ca urmare, pământul va fi pătat cu sângele martirilor (Apoc. 6:9; 16:6; 17:6).

La fel de provocatoare precum aceste evenimente fără precedent va fi și răbufnirea judecăților lui Dumnezeu turnate peste Anticrist și imperiul său blestemat. Dumnezeu îi va judeca pe oamenii blestemați pentru apăsarea pricinuită poporului Său. Isus, mărșăluitorul nostru izbăvitor, nu va mai fi tăcut în acea vreme, ci Își va dezlănțui judecata pentru a îndepărta tot ceea ce împiedică dragostea (Luca 18:7-8; Apoc. 19:2).

Biblia este clară în ce privește căderea și îndepărtarea de la credință a multora în mijlocul acestei crize, în timp ce frica, ofensa și înșelăciunea se vor răspândi (Mt. 24:9-13; Luca 21:26; 2 Tes. 2:3; 1 Tim. 4:1-2; 2 Tim. 3:1-7; 4:3-5; 2 Pet. 2:1-3). O criză teologică prezentă printre națiuni îi va consterna pe mulți, care nu vor mai putea distinge între adevăr și înșelăciune (1 Tim. 4:1-3). Programele seci de astăzi, lipsa rugăciunii și predicarea unei evanghelii a harului ieftin în orice împrejurare nu-i vor pregăti pe credincioși nici pentru glorioasa trezire spirituală care va veni, nici pentru furtuna întunericii care ne va învălui. În mijlocul acestor lucruri, mulți oameni vor fi confuzi și chiar ofențați de ideea că Dumnezeu trimite judecăți aspre peste Anticrist și peste urmașii lui blestemați. Vom avea nevoie de vocile profetice clare ale înainte-mergătorilor, care să vorbească adevărul în contextul confuziei. Când vorbim despre această activitate profetică, noi o numim lucrarea înainte-mergătorilor. [Făcând referire la Ioan Botezătorul și la lucrarea sa de pregătire a căii Domnului, unele traduceri ale Bibliei folosesc, de exemplu în Luca 1:17, termenul de „înainte-mergător” – n.tr.]

Ioan Botezătorul a slujit ca înainte-mergător în contextul primei veniri a lui Cristos. Tot astfel, eu cred că în anii dinaintea

reîntoarcerii lui Isus, vor exista credincioși pe pământ care vor sluji ca înainte-mergători ai vremurilor din urmă. Lucrarea acestora se va concentra pe a-i pregăti pe alții să umble în dragoste și biruință în contextul dinamicii unice care se va desfășura pe pământ chiar înainte de reîntoarcerea lui Cristos. Duhul Sfânt ridică în națiunile pământului multe lucrări care să acționeze în duhul înainte-mergătorilor, pregătind Biserica pentru a fi Mireasă, în anii care vor urma.

În cele din urmă, Trupul lui Cristos de pretutindeni va umbla în biruință și va trăi asemenea unei Mirese, strigând împreună cu Duhul Sfânt: „Vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22:17).

Înainte de zori, întunericul este cel mai adânc. De aceea inimile noastre rămân pline de credință. Studiul pe care l-am făcut cu privire la vremurile din urmă m-a determinat să cred că lucrurile se vor întuneca mult mai mult în generația dinaintea reîntoarcerii Domnului și, totodată, lumina va străluci mult mai puternic. De fapt, eu cred că Biserica va experimenta cea mai mare trezire spirituală cunoscută vreodată, întrecând oricare altă trezire din istorie. Deși mulți nu văd nicio speranță și nicio soluție pentru criza care va veni, noi privim cu îndrăzneală la promisiunea lui Dumnezeu că El va turna Duhul Său peste orice făptură în vremurile din urmă (Fapte 2:17, 21), moment în care toate popoarele vor avea parte de mărturia Împărăției (Mt. 24:14; Apoc. 7:9). Ce privilegiu avem să trăim în acest ceas uimitor al istoriei!

ÎNAINTE-MERGĂTORII PROCLAMĂ A DOUA VENIRE A LUI ISUS CA ÎMPĂRAT

Una dintre funcțiile primare ale celor care îmbrățișează lucrarea de înainte-mergător al vremurilor din urmă este să anunțe tuturor națiunilor cea de-a doua venire a lui Isus ca Împărat, precum și marea trezire, dar și apăsarea care sunt strâns legate de reîntoarcerea Sa, pregătindu-i pe ceilalți pentru a răspunde corect din punct de vedere spiritual în fața a ceea ce face Dumnezeu pe pământ. Deși nimeni nu poate spune cu certitudine când Se va reîntoarce Isus, eu

cred că ucenicii Lui sunt chemați să ia aminte la semnele vremurilor care vor preceda reîntoarcerea Sa, pentru a nu fi surprinși în lipsă de cunoștință. Convingerea mea este aceea că Duhul Sfânt începe să pregătească înainte-mergători chiar în acest ceas, oameni care aparțin diverselor curente din cadrul Trupului lui Cristos, la scară mondială.

Mesajul înainte-mergătorilor pune accent pe pregătirea spirituală a oamenilor pentru reîntoarcerea pe pământ a lui Isus ca Mire, Împărat și Judecător, proclamând și acționând în același timp în puterea lui Dumnezeu, așa cum a fost ea văzută la prima venire a lui Isus. Înainte-mergătorii zilelor noastre sunt chemați să-i câștige pe cei pierduți, să-i vindece pe bolnavi, să-i ajute pe săraci și să umble în dragoste și sfințenie, în timp ce zidesc biserica locală căreia îi sunt dedicați.

Ceea ce a fost realizat la prima Sa venire *se va manifesta deplin, în toate națiunile*, în contextul evenimentelor celei de-a doua veniri. Vom dezvolta acest subiect în capitolul următor.

ÎNAINTE-MERGĂTORII TREBUIE SĂ AUDĂ CEEA CE SPUNE DUHUL

Înainte-mergătorii trebuie să audă ceea ce spune Duhul în acest ceas și să trăiască în acord cu ceea ce aud. Este vremea ca ei să caute să trăiască la un nivel nou și adânc de ascultare și sensibilitate față de Duhul Sfânt. Pentru toți liderii din Trupul lui Cristos și cu atât mai mult pentru cei care se simt chemați să îmbrățișeze lucrarea înainte-mergătorilor este esențială o dedicare pentru a crește spiritual. Chiar acum, Domnul îi cheamă pe unii să îmbrățișeze o perioadă de pregătire spirituală riguroasă, care îi va echipa să proclame tot mai eficient mesajul înainte-mergătorilor în mijlocul apăsării care va veni.

Dacă vrei să înveți mai multe despre lucrarea unui înainte-mergător sau dacă simți că ești chemat să îmbrățișezi această lucrare, te încurajez să studiezi și să te lași inspirat de viața înainte-mergătorilor din Noul Testament: Ioan Botezătorul, primii apostoli și cei 70 de ucenici care au anunțat cu toții prima venire a lui Isus, în generația lor (Mt. 10:5-8; Luca 9:1-2; 10:1).

Ioan Botezătorul a fost un înainte-mergător prin faptul că a anunțat venirea lui Isus, precum și gloria și apăsarea care au rezultat din acest fapt, în generația lui (Luca 3:3-9, 16-18).

În calitate de înainte-mergători, apostolii au acționat pe două planuri. În primul rând, ei au anunțat în cetățile din Israel prima venire a lui Isus (Luca 9:1-6). În al doilea rând, ei au proclamat a doua venire a lui Isus, precum și slava și apăsarea care vor rezulta în urma acesteia, în generația care va trăi atunci (Fapte 3:19-21; 2 Pet. 3; 2 Tes. 1-2; Apoc. 6-19).

În timp ce ne apropiem de revenirea Domnului, eu cred că mulți înainte-mergători vor imita *mesajul* lui Ioan Botezătorul și al apostolilor din Noul Testament, proclamând prima venire a lui Isus și mântuirea înfăptuită atunci, precum și a doua venire a lui Isus și dinamica unică creată de evenimentele din contextul reînțoarcerii Sale.

Înainte-mergătorii vor adopta o *trăire* în ascultare din toată inima, Îl vor căuta cu înflăcărare pe Dumnezeu, după cum au făcut oameni ca Ioan Botezătorul, apostolii Noului Testament și alții, care au respins veșmintele profesiei religioase în schimbul trăirii în ascultare radicală de Isus și a umblării în puterea Duhului. Acest fapt implică îmbrățișarea unei vieți de rugăciune și post, în timp ce se caută adâncirea în Cuvânt, câștigarea celor pierduți, vindecarea bolnavilor, ucenicizarea, plantarea bisericilor și acționarea în puterea Duhului, care poate satisface nevoile oamenilor.

În timp ce înainte-mergătorii proclamă Cuvântul și înfăptuiesc lucrările Împărăției, ei Îl glorifică pe Isus și îi eliberează pe cei apăsați. *Prin aceste activități* ei sunt pregătiți pentru a fi folosiți și mai mult în anii care vor urma.

În timp ce trezirea mondială a vremurilor din urmă se apropie, iar norii de furtună se strâng, stilul de viață al înainte-mergătorilor va deveni tot mai relevant în această generație. Acest fapt ridică următoarea întrebare: Ce fel de oameni au fost Ioan Botezătorul, Petru și Pavel? Cum au trăit ei? Ei au renunțat la tot pentru a-L urma pe Isus, s-au rugat și au postit mult, au studiat cu râvnă Cuvântul,

au proclamat prima și a doua venire a lui Isus, au slujit în puterea Duhului și au îndurat cu bucurie persecuția.

Mărturia lui Isus cu privire la viața lui Ioan a fost că el este cel mai mare om născut vreodată din femeie (Mt. 11:11). După ce Irod l-a decapitat pe Ioan pentru mesajul său de necompromis, Isus a mărturisit din nou despre el, spunând: „El era lampa aprinsă și strălucitoare și voi ați vrut să vă veseliți pentru un ceas la lumina lui” (Ioan 5:35). Având această completare de pe buzele lui Isus și cuvintele lui Ioan ca îndrumare, această generație va da dovadă de înțelepciune dacă va fi atentă la dedicarea și la mesajul radical al lui Ioan Botezătorul.

Nu putem privi dedicarea lui Ioan față de Dumnezeu ca o simplă anomalie istorică sau ca o excepție din vremurile îndepărtate, ca pe ceva ce nu poate fi atins în secolul XXI. Unii încearcă să-l transforme pe Ioan într-un personaj irelevant astăzi, el fiind ultimul profet al vechiului legământ. Cu toate acestea, Ioan a fost primul dintre cei care L-au urmat pe Isus, precum și primul evanghelist care i-a chemat pe oameni să-L urmeze pe Isus. Ioan a fost cel care i-a ucenicizat pe unii dintre cei aleși, mai apoi, de Isus ca apostoli ai Săi (Ioan 1:35-42). El a fost un ucenic devotat al lui Isus, un câștigător eficient de suflete și un mentor pentru ucenici. Unii resping lucrarea lui Ioan, deoarece el a slujit înainte ca Isus să meargă la cruce. Da, apostolii ar trebui să fie modelul nostru pentru lucrare, însă este mult mai bine să învățăm și din lucrarea lui Ioan, în loc să o respingem.

Mărturia lui Ioan cu privire la sine este foarte importantă pentru a înțelege lucrarea înainte-mergătorilor. Ioan s-a descris ca fiind „prietenul mirelui” (Ioan 3:29). Urmărește cu atenție ceea ce a spus Ioan despre sine:

Cel ce are mireasă este mire. Însă prietenul mirelui, cel care stă și-l aude, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Prin urmare această bucurie a mea este deplină. (Ioan 3:29)

Asemenea unui cavaler de onoare la nuntă, Ioan a perceput lucrarea sa de înainte-mergător ca o slujire de pregătire spirituală a oamenilor în vederea primirii conducerii lui Isus și a îmbrățișării Lui ca Împăratul-Mire, dându-le putere acestora să umble împlinind prima și a doua poruncă: să-L iubească pe Dumnezeu și să-i iubească pe oameni.

Ioan se vedea pe sine ca fiind unul care „stă”, postură care ne vorbește despre atenția sa focalizată pe Dumnezeu, prin rugăciune și Cuvânt. De asemenea, el „Îl aude”, fapt care semnifică un răspuns în ascultare, indiferent de preț. Răsplata înainte-mergătorului este descrisă ca fiind plinătatea bucuriei la auzirea vocii Mirelui (Ioan 3:29).

Isus a folosit viața și lucrarea lui Ioan Botezătorul pentru a-și exemplifica afirmația: „În Împărăția Cerurilor se dă buzna, și cei năvalnici pun mâna pe ea” (Mt. 11:12). Isus nu Se referea în niciun caz la violența fizică, ci la o „violență” spirituală interioară, caracterizată de ascultarea radicală și de dragostea față de Dumnezeu. Isus descrie bine această abandonare în Dumnezeu ca fiind „violență” spirituală, deoarece o astfel de ascultare radicală este tulburătoare pentru interesele și mentalitățile lumesti. Ea confruntă cu violență dorințele noastre păcătoase, mândria și egoismul.

Ea ne reordonează prioritățile, inclusiv modul în care căutăm confortul, cinstea și succesul, modul în care ne folosim timpul, banii și energia, precum și modul în care ne exprimăm sexualitatea. Violența spirituală vorbește despre intensitatea sfântă cu care Îl căutăm și Îl iubim pe Dumnezeu, dar și pe aproapele nostru. Acest gen de violență spirituală este motivată de iubire și declară război păcatului, egoismului și compromisului nostru; refuză orice ar putea împiedica dragostea față de Dumnezeu și față de oameni, căutând dedicarea deplină pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Mi se pare clar faptul că lucrarea apostolilor s-a desfășurat în duhul înainte-mergătorilor. Apostolii au fost complet dedicați lui Isus, concentrându-și lucrarea pe chemarea oamenilor la a crede în Isus ca Împăratul-Răscumpărător al poporului Său și pe implicațiile primei Sale veniri, proclamând în același timp cea de-a doua Sa venire ca Împărat pe pământ.

Predicarea pe tema vremurilor din urmă este un aspect vital al Evangheliei Împărăției (Mt. 24:14). Evanghelia are un aspect individual al mântuirii prin harul lui Isus, mântuire săvârșită prin lucrarea încheiată la cruce. Există însă și un aspect colectiv al Evangheliei, care constituie mijlocul prin care Împărăția lui Dumnezeu se manifestă pe pământ, în timp ce Isus este primit de popoare ca Împărat al lor. Astfel, mesajul vremurilor din urmă nu este un mesaj „separat” de Evanghelie, ci este mai degrabă o proclamare a dinamicii unice care se va desfășura pe pământ în generația în care Isus Se va întoarce ca Împărat al popoarelor. Această dinamică va include cea mai mare trezire din istorie, împreună cu cea mai dificilă apăsare din istorie (Mt. 24:21-22). Combinația dintre cele două extreme reclamă o avertizare specială, astfel încât oamenii să nu fie nici cuprinși de frică, nici ofențați de conducerea lui Isus, care va permite o criză fără precedent printre națiuni atunci când El va scutura tot ce poate fi scuturat (Hag. 2:7).

Petru a renunțat la tot pentru a-L urma pe Isus (Mt. 19:27), s-a rugat și a postit mult (Mt. 9:15; Fapte 6:4), a proclamat prima și a doua venire a lui Isus (Luca 9:1-6; Fapte 3:19-21; 2 Pet. 3), a slujit cu semne și minuni și a suferit respingere și persecuție (Fapte 3:6-8; 4:1-12; 5:12-42).

Pavel a sacrificat multe lucruri pentru a-L urma pe Isus (Filip. 3:7-8), s-a rugat și a postit des (Rom. 12:12; 2 Cor. 6:5; 11:27; 1 Tes. 3:10), a studiat cu râvnă Scripturile (Gal. 1:11-17) și a îndurat multă persecuție (2 Cor. 11:23-29). El a proclamat cu credincioșie prima și a doua venire a lui Isus, precum și evenimentele din contextul reînțoarcerii Sale (1 Cor. 15:3-4; 1 Tes. 4-5; 2 Tes. 1-2).

Petru și Pavel sunt modele ale dedicării față de Isus și față de lucrarea Noului Testament. Dedicarea lor față de Dumnezeu nu este imposibil de atins pentru credinciosul din secolul XXI. Noi trebuie să recunoaștem că viața lui Ioan Botezătorul, a lui Petru și a lui Pavel slujește ca o chemare profetică la o abandonare radicală în Isus, în vederea împlinirii scopurilor lui Dumnezeu pentru generația noastră. Pavel a proclamat câteva dintre evenimentele semnificative care se

vor petrece în generația reîntoarcerii lui Isus (2 Tes. 2). Lucrarea lui s-a desfășurat, astfel, în duhul înainte-mergătorilor.

Din nefericire, dedicarea radicală se regăsește rar în biserica din Occident, însă ea a fost observată în cazul unor mișcări mai puțin importante și mai puțin demne decât cauza lui Cristos. Comuniștii din generațiile trecute au manifestat mai multă râvnă pentru cauza lor falsă decât manifestă creștinii occidentali pentru adevărul și maiestatea lui Isus. Recunoscând acest lucru, în cadrul conferinței InterVarsity 1957, din Urbana, Billy Graham a muștră biserica din America pentru lipsa ei de râvnă pentru Domnul și a început să citească fragmente dintr-o scrisoare a unui student adresată logodnicei lui, prin care acesta rupea logodna, după ce devenise comunist.

Noi, comuniștii, avem o rată înaltă a accidentelor mortale. Noi suntem cei care sfârșim împușcați, și spânzurați, și trași prin smoală, și împănați, și aruncați în pușcărie, și batjocoriți, și ridiculizați, și concediați, și săcâiți cât de mult posibil, prin orice metodă. O parte dintre noi sfârșesc uciși sau întemnițați. Trăim în sărăcie. Dăm înapoi partidului fiecare banuș pe care îl producem dincolo de ceea ce este absolut necesar pentru a rămâne în viață.

Noi, comuniștii, nu avem timp sau bani pentru multe filme, sau concerte, sau fripturi, sau case decente, sau mașini noi. Am fost descriși ca fanatici. Noi suntem fanatici. Viețile noastre sunt dominate de un factor măreț care ne umbrește – lupta pentru comunismul mondial.

Noi, comuniștii, avem o filosofie de viață pe care nicio sumă de bani nu o poate cumpăra. Avem o cauză pentru care luptăm, avem un scop clar în viață. Ne subordonăm sinele nostru patetic unei mișcări umane mărețe și, dacă viețile noastre personale par dificile sau

eul nostru pare a suferi prin supunerea față de partid, atunci suntem compensați adecvat la gândul că fiecare dintre noi contribuie cât poate la ceva nou, adevărat și mai bun pentru omenire.

Unui singur lucru îi sunt pe deplin dedicat și acesta este cauza comunistă. Ea este viața mea, afacerea mea, religia mea, hobby-ul meu, iubita mea, soția și amanta mea, pâinea și carnea mea. Lucrez pentru ea în timpul zilei și o visez în timpul nopții. Cu trecerea timpului, se intensifică tot mai mult și nu se diminuează. De aceea nu mai pot continua o prietenie, o relație de dragoste sau chiar o conversație fără a o relaționa la această forță care mă conduce și îmi îndrumă viața. Evaluez oameni, cărți, idei și acțiuni în funcție de modul în care acestea afectează cauza comunistă, dar și prin atitudinea lor față de această cauză. Am fost deja în pușcărie datorită ideilor mele și, dacă este nevoie, sunt pregătit chiar pentru plutonul de execuție.

Billy Graham, Conferința Urbana, 1957¹

Să fim clari: o astfel de violență spirituală, o astfel de dedicare radicală observată în viața lui Ioan Botezătorul și a apostolilor nu este *obligatorie* intrării în Împărăție, ci ea este *permisă* și chiar răsplătită de Dumnezeu. El dorește să Îl căutăm cu violență spirituală și să ne abandonăm Lui. El este iubit și onorat atunci când poporul Său Îl caută cu o fervoare spirituală, dând la o parte orice stă în calea ascultării de El și a iubirii Lui din toată inima. Dacă ne apropiem de El cu o inimă doritoare, El ne va face parte de un har care ne va transforma în contextul imaturității noastre. Datorită harului Său, Dumnezeu *va* ridica înainte-mergători care Îl vor urma pe Isus asemenea lui Ioan Botezătorul, Petru și Pavel. El ne-a dat

¹www.urbana.org/articles/mission-commitment

Duhul Sfânt ca ajutor. Astfel, o viață de dedicare, asemănătoare cu viața lui Ioan Botezătorul și a apostolilor, este la îndemâna celor care refuză să se mulțumească cu ceva mai puțin de atât.

Observând criza cu care se confruntă generația noastră, trebuie să identificăm caracteristicile unei trăiri biblice care ne va pregăti să fim parte a soluției corespunzătoare. Aceste șapte angajamente reprezintă un punct de pornire în definirea unor modalități practice prin care putem trăi o viață de înainte-mergător:

Roagă-te zilnic: stai în părtășie cu Dumnezeu în timp ce schimbi lumea prin declanșarea puterii Sale;

Postește săptămânal: așază-te în locul în care primești mai mult din Dumnezeu;

Fă dreptate: fii plin de râvnă pentru faptele milei și ale dreptății, care Îl înalță pe Isus și au impact asupra celor șapte sfere ale societății;

Dăruiește extravagant: experimentează bucuria experiențelor financiare supranaturale în timp ce dăruiești jertfind pentru Împărăție și pentru sprijinirea mișcării de rugăciune.

Trăiește în sfințenie: lasă-te fascinat de Dumnezeu și gustă plăcerea de a-L iubi pe El, apoi lasă dragostea să se reverse peste ceilalți oameni;

Îndrumă cu dedicare: ia inițiativa de a sluji altora și de a face ucenici conducând, în mod regulat, evanghelizări, întâlniri de rugăciune și de studiu biblic;

Vorbește cu îndrăzneală: fii un martor credincios al adevărului, dedicat Cuvântului lui Dumnezeu.

Aceste șapte angajamente nu reprezintă nici pe departe o listă atotcuprinzătoare, care surprinde întreaga viață de creștin, ci prezintă câteva activități spirituale practice și câteva discipline care vor sluji ca rampă de lansare în creșterea spirituală pentru fiecare creștin, în special pentru cei care simt chemarea de a fi înainte-mergători. Trebuie subliniat faptul că stilul de viață al înainte-mergătorilor nu

este rezervat elitelor. Eu îi încurajez pe toți să îmbrățișeze o astfel de trăire. Ea este la îndemâna tuturor celor care caută să se micșoreze pentru ca Isus să crească în și prin viața lor. Trebuie să fim atenți ca în această călătorie să îmbrățișăm căutarea lui Isus din toată inima. Într-o vreme în care dedicarea pentru Dumnezeu nu este larg răspândită, ne este ușor să cădem în păcatul comparației, făcându-ne vinovați de un duh de mândrie în *dedicarea* noastră. Acest fapt ne va întina duhul și ne va fi o piedică în creșterea spirituală.

Deși aceste șapte angajamente nu sunt complicate, ele trebuie cultivate cu credincioșie pas cu pas, zi de zi, an de an. Trebuie să fim dedicați să le urmăm chiar și atunci când apar alte oportunități care ne-ar putea determina să renunțăm la aceste angajamente. Nu putem trata aceste angajamente pentru Împărăție ca fiind practici opționale, numai pentru vremurile în care ne convin și în care nu se petrece nimic altceva. Trebuie să le privim ca fiind *sacre* – de o importanță deosebită pentru noi – chiar și atunci când ne sar în cale alte dorințe și oportunități.

Oamenii care se dăruiesc cu credincioșie acestor discipline vor aduce, cu siguranță, multă roadă în slujirea celorlalți, pregătindu-se în același timp pentru a proclama cu putere venirea Împăratului Isus și evenimentele din contextul acesteia.